

KIS LAP

KOTORÁSZÓ PALIKA. (Lásd a 63. lapon.)

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(III. folyt.)

DORJÁN kissé megzavarodott.

— Hiszen ... az mindegy. De akármi vagy, szeretném, ha egy kérdésemre felelnél.

— És mi az?

— Szeretném tudni, hogy miután megbocsátottál nekem, most már megint itt maradsz-e nálunk és fogsz-e szépen szólni, mint eddig, hogy jó öreg szüleimet megvigasztaljad?

— Majd megtudod reggel. Most menj aludni.

— Jó éjszakát tehát, kedves kakuk! Köszönöm, hogy megbocsátottál ... aztán ha majd eszedbe jutott valami ... tudod, az én szórakozásom dolgában ... hát tudasd velem.

— Kakuk! kakuk! volt a kis madár felelete.

Adorján úgy vélte, hogy a kakuk ezzel azt mondja: »Igen, igen«; de meglehet, hogy csak azért szólt a kakuk, mert e pillanatban kettőt ütött az óra.

Adorján visszatért ágyába; egészen vidám és boldog volt, nem is érezte magát álmosnak s szeretne volna, ha már reggel lett volna, hogy fölkelhessen. De alig hogy ismét lefeküdt, mindjárt elálmosodott s utóljára még csak olyasmire emlékezett, mintha valami puha szárny gyöngéden érintené arcát s egészen közlelől hangzanék feléje halkán és barátságosan:

— Kakuk, kakuk!

Mikor újból fölébredt, már fényes nappal volt, igazán fényes, mert derült

téli idő volt s a nap sugarai bevilágítottak a szobába.

— Jaj, hogy elaludtam! Már bizonyosan késő van, gondolá Adorján. Most gyorsan kell öltözködnöm, hogy ne várokoztassam nagymamáékat a reggelinél. Oh, milyen boldogok lesznek megint! Nem bánom, ha kissé pirongatni fognak is.

Még azonban nem volt oly késő, mint hitte; gyorsan felöltözködött és sietett az ebédlőbe s éppen mikor az ajtót kinyitotta, hallatszott a kakuk szava, amint nyolcz órát kiáltott.

Nagyapa és nagymama már a reggelinél ültek, de nagyon nyájasan fogadták a kis fiút. A kakuk-óráról jó ideig egy szót sem szóltak, úgy hogy Adorján végre kíváncsi volt, valjon az öregek tudják-e már, hogy a kakuk ismét megszólalt?

— Nagymamácska, a kakukóra talán már ismét rendbe van? Mintha éppen most hallottam volna szólni.

— Igen, kedvesem, nagy örömünkre megint rendben van.

— És ki igazította meg? kérde Adorján fürkészőleg.

— Kedves fiam, gyermeknek nem illik sokat kérdezősködni. Az óra rendben, ennyit elég tudni. Hatvan esztendőn át a kakuk soha sem felejtkezett meg kötelességéről ... csak most jött közbe valami ... ez sem tartott sokáig. Ha te, kedvesem, ily hivan fogod hatvan esztendeig teljesíteni kötelességedet, akkor a legderekkabb emberek egyike leszel.

De bár az öregek ekként fölhasználnák az alkalmat, hogy egy kis leczkét adjanak a fiúnak, Adorján jól látta, hogy az öregek igen jó kedvűek s talán még

akkor sem helytelen jának se kedni. M dolhatott, ösztönözte végezze.

— S csakugyan kem valan midőn de Szeretném teni.

— F fákról.

— C mes, min azért vele ha értene az, ha az rak nyelv Ha neke hogy kívá nám ... hanem in pillanat a járt elm valjon a nok-e, m jai ... az

Itt kitania, és így sz

— nagyma hazzáfog játékból.

— mikor a

akkor sem pirongatnák, ha igazán valami helytelen dolgot követne el. De Adorjának semmi kedve sem volt helytelenkedni. Most már volt valami, amire gondolhatott, amit remélhetett s ami arra ösztönözte, hogy lezckéit lehetőleg jól végezze.

— Szeretném tudni, vajon a kakuk csakugyan gondolkozik-e azon, hogy nekem valami játszótársam legyen, gondolá, midőn délután a kertben sétálgatott. — Szeretném tudni, mikor fog majd értesíteni.

— Kár . . kár! kiálták a varjúk a fákról.

— Oh, a ti hangotok nem oly kellemes, mint a kakuké, varju barátim. De azért veletek is szeretnék megbarátkozni, ha értenélek. Milyen mulatságos volna az, ha az ember értené az állatok, madarak nyelvét, mint az a mesebeli királyfi. Ha nekem azt mondaná valami tündér, hogy kívánhatok akármit, én is ezt kívánám . . . De nem . . nem ezt kívánám . . hanem inkább azt a bocskort, amely egy pillanat alatt elvisz ezer mértföldre. Mindjárt elmennék Khinába, hogy lássam, vajon az emberek ott csakugyan olyanok-e, mint a nagymamácska mandarinjai . . . azután elmennék Tündérországba . .

Itt ábrándozásait félbe kellett szakítania, mert az öreg Dorka ott termett és így szólt:

— Ifiuracskám, tessék bemenni, a nagymamácska azt izeni, hogy már ideje hazzáfogni a tanuláshoz; elég volt a játékból.

— A játékból? De hát játék az, mikor az ember unalmában fel s alá jár

a kopár fák közt és bámulja a varjakat? Oh, Dorka, ha még sokáig nem lesz kivel vagy mivel játszanom, meglássa, én megszököm innen!

— Uram bocsá! ifiuracskám, már hogy beszélhet így! kiáltá az öreg hü cseléd elképedve.

Adorján talán még tovább is ijesztgette volna szegény Dorkát, de ekkorra már a nagymama is előjött és így bementek, annál inkább, mert busulni is kezdett. Adorján hozzáfogott egy nagy számadás elkészítéséhez, miközben néha-néha a szemben levő kakuk-órára tekintgetett. Hátha a kakuk titokban figyelemmel kíséri valami kis nyíláson át?

— Annál jobb, ha lát, gondolá. Ha látja, mennyire iparkodom, talán csakugyan gondoskodik majd számomra játszótársról vagy mulatságról.

Igazán nagy buzgalommal tanult tehát és mikor a kakuk a rendes időben meg-megjelent, nem szólította meg, hanem jobbnak vélte bevárni, míg a kakuk maga idején valónak találja, hogy ismét beszélgessenek, mert hát — úgy gondolá — az efféle tündérek furcsa népség, soha sem tudhatni, mi van, mi nincs kedvére, legjobb reájok bizni mindent.

Nem tudom, a megfeszített tanulástól-e, de annyi bizonyos, hogy este már korán elálmosodott s a vacsoránál már alig birta nyitva tartani szemeit; meg is kérte a nagymamát, hogy a szokott idő előtt lefekhessék, ami meg a jó nagymamát majd megijesztette.

— Talán beteg vagy, kis fiam? Nem? No, csak fekdjél le, a csöndes fekvés minden esetre jót fog tenni. Majd

megmondom Dorkának, hogy készítsen számodra jó meleg limonádét.

Adorján szerette a jó limonádét, ez ellen tehát nem volt semmi kifogása, ám bár érezte, hogy ezuttal tulajdonképen semmi joga sincs hozzá, mert nem beteg. De azért megitta jóízűen s azután csakhamar elaludt mélyen, édesdeden.

Már jó ideig alhatott, midőn hirtelen fölébredt, épen mint a mult éjjel s most is, mint akkor, egyszerre egészen ébren volt, egy csöpp álmom sem maradt a szemében és nem is kívánt tovább az ágyban maradni. Felült és bámult a sötétbe, — mert kint eső zuhogott, a hold nem világított.

— Talán te költöttél fel, kakuk? mondá suttogva.

Alig mondá ezt, gyöngé száracsatogást hallott egészen közéről. Kiugrott az ágyból s alig hogy talpon állt, az ajtó felől egészen halkán szólt feléje az ismeretes hang: »Kakuk!«

Sietve ment a hang irányában, a kakuk-szó pedig halkán mindég ismétlődött, mignem minden szobán keresztül eljutottak a kakukórárszobába. Itt Adorján épen az óra mellett állt meg és várta mi fog történni.

Nem kellett sokáig várnia, — csakhamar hallatszott az órából az a halk zörgés, mely az óra-ütést meg szokta előzni, aztán kiröppent a kakuk és mert épen hajnali két óra volt, tehát kétszer hangosan kiáltá:

Kakuk! Kakuk!

— Jó estét, kedves kakuk, szólt Adorján.

— Mondd inkább: jó reggelt, mert már hajnal felé jár az idő, felelé a kakuk.

— Tehát jó reggelt! Hát gondolkoztál-e már arról, kedves kakuk, amit nekem ígértél?

— Hát te megtanultad-e már kötelességeidet teljesíteni? kérdé válasz helyett a kakuk.

— Megkísérlettem, de lásd, kedves kakuk, még nem volt rá sok időm . . . még csak a mult éjjel mondtad azt nekem . . .

A kakuk nagyot sóhajtott.

— Még igen sok tanulni való van, Adorján! mondá aztán.

— Meghiszem; de te is elhíheted, kedves kakuk, hogy ugyancsak nehéz leckéket kell ám tanulnom . . . kivált azok a számtani föladványok borzasztók! Pedig ma úgy iparkodtam!

— Tegnap, tegnap! igazítá helyre a kakuk. Szokjad meg, hogy beszéded mindég szabatos legyen.

— Jól van no, hát tegnap, szólt Adorján kissé türelmetlenül. Ámbár nem látom át, hogy ha tudod, mit akarok mondani, miért kell épen annyira ragaszkodnod a szóhoz.

— Oh Adorján, neked még igen sokat kell tanulnod! ismétlé a kakuk.

— Már megint ezt mondog! Hiszen ezt unalmas hallgatni! Én azt hittem, hogy majd játszunk valamit. Ezt ígérted.

— Igaz . . . igaz . . . de előbb szeretnék veled erről kissé beszélgetni. Csakhogy így neked nagyon alkalmatlan fölnézgetni hozzám. Jöjj fel ide és ülj mellém, így majd kényelmesen elcsevegünk.

Adorjánu hamarjában azt hitte, hogy a kakuk kissé megbolondult.

— F
hiszen a fé
kódban.

— T
okoskodni,
most bizn
pedig azt
zám. A tö

— N
mikor olya

E

— Fölmenjek hozzád? kiáltá. De hiszen a fél lábom sem férne el a te házikódban.

— Tanuld meg, hogy nem szabad okoskodni, ahol ez nincs helyén. Neked most biznod kell az én szavamban. Én pedig azt mondom, hogy jőjj fel ide hozzám. A többi nem a te dolgod.

— No jó, de hát hogy menjek föl, mikor olyan magasan vagy?

— Kapaszkodjál az óra lánczába és úgy jőjj fel.

— Hová gondolsz! Hiszen akkor megáll az óra, talán el is romlik aztán meg sem bírna az a vékonyka láncz.

— Tanulj meg már szót fogadni! szólt a kakuk türelmetlenül. Tedd, amit mondtam.

(Folytatása következik.)

AL T A T Ó D A L.

Liba, czoczó, csirke,
Tarka boczi, csürhe,
Méhe, lepe, dongó,
Aranyos pillangó,
Alszik az ibolya . . .
Csicsija, bubuja!

Elment apa messzi . . .
Vásárfiát venni.
Majd ha a nap felkel:
Haza is jön reggel.
Hoz babának csókot,
Sárga, piros czukrot.
Lesz kicsinek drága,
Szóló muzsikája,
Kardja, lova, mézes,
Czifra könyve, képes.
Kocsija, bábuja . . .
Csicsija, bubuja!

ESTE van már, este,
Tente baba, tente.
Alszik már, alszik már
A csicsergő madár.
Alszik a kis ezicza,
Gyuricza, Katicza,

Volt egyszer egy ember,
Halászni ment egyszer.
Hát fogott is mindjárt
Selyemhajú kis lányt.
Hazavitte onnét
A csecse királynét;

Mert a' lett belöle,
Hogy magát kinötte.
A halász is bezzeg
Fényes úr lett: herczeg;
Semmi baja, búja . . .
Csicsija, bubuja!

Tudok egy szép kertet
Meseptak mellett.
Arany, eziüst, gyémánt
Szép narancsot, almát
Terem a fa ottan . . .
Tündérország ott van.
Gyöngymadarak ezren
Csacsognak a kertben.
Fü, fa, virág zengő.
Mint az üveg csengő.
Majd elmegyünk oda . . .
Csicsija, bubuja!

Tente baba, tende,
A szemedet húnyd be.
Aludj ingó-ringó
Piczi rózsabimbó!
Majd felkölt a hajnal
Fülemile-dallal.
Felkel a kis ezicza,
Gyuricza, Katicza,
Méhe, lepe, dongó,
Aranyos pillangó,
Felkel az ibolya . . .
Csicsija, bubuja!

Lajos bácsi.

KAFFEREK HADI TÁNCZA.

(Képpel az 56—57. lapokon.)

AZ EGYIK világrésznek, Afrikának lakossága, mint közületek bizonytalán már sokan tudják, legnagyobb részben fekete bőrűekből vagyis négerekből áll. E

négerek azonban számos fajra és törzssre oszlanak, sokféle nyelven beszélnek és Afrika nagy területén számtalan kisebb-nagyobb országot alakítottak; némelyik törzs majdnem egészen vad állapotban él, mások már értenek a föld műveléséhez és egy némely mesterséghez is. Vannak városaik, — persze csak afféle kis viskókból — s ezek az európai látogatókat is szívesen látják, kivált ha ajándékokat kapnak tőle. Egy ilyen néger országban élt nem igen régen egy magyar ember is, Magyar László, ki onnan sok érdekes levelet írt. Egyszer megválasztották egyik törzs fejedelmének is, valóságos király volt, csak-hogy ez nem tartott sokáig. Ott is halt meg a feketék között.

A legtöbb néger törzs igen harcziás, különösen vitézek pedig a kafferek, kik Afrika déli csucsán laknak s vagy egymás közt, vagy az ottani európai telepítvényesek ellen folyvást hadakoznak. Tudnak bálni a puskával is, de legkedvesebb fegyverük a rövid lándzsa, melyet igen ügyesen hajtának az ellenségre.

Ha a kaffer sereg egybegyült, a táborban hadi tánczal mulat. A vitézek fölkapják lándzsájukat s körben ugrálva, vad kiáltozással forgatják fegyveröket. Mikor az egyik csapat belefáradt, mások váltják föl, míg az est le nem száll, vagy a vezér indulást nem paracsol. Csata után, ha győztek, szintén ilyen hadi tánczal fejezik ki örömeiket.

Találós mese.

Egy gazda, a ki Budapestre akart utazni, így szölt a kocsisának: Mivel rossz az ut, fogd be a lovakat a hintóba, a mint parancsolom; egy lovat kettő közt; egy lovat kettő mögött, s egy lovat kettő előtt. Hogyan voltak ezek a lovak befogva?

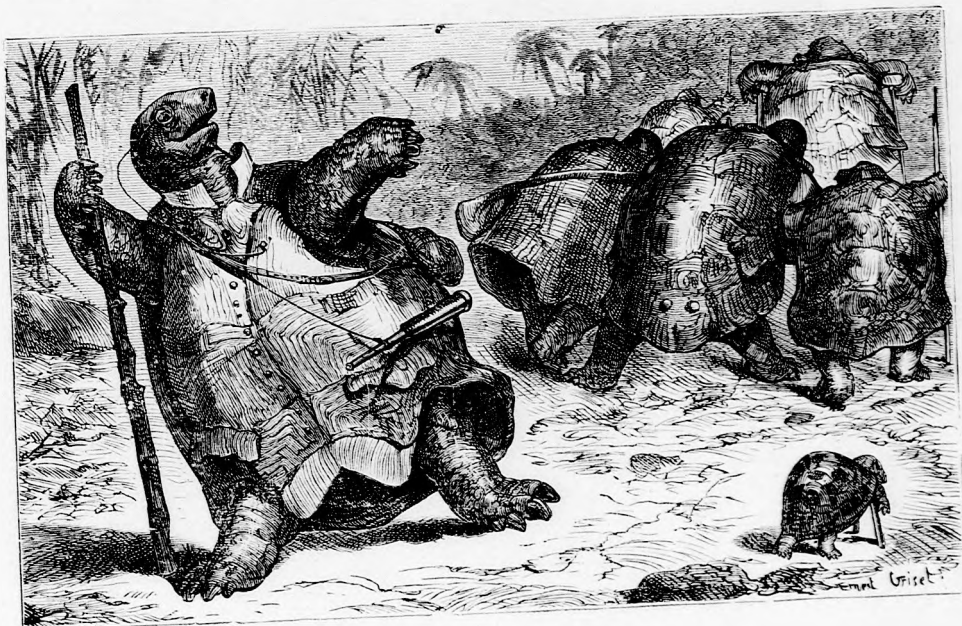
A TORKOS TEKNŐCZ VÁNDORLÁSA.

— Állatmese négy képpel. —

OL volt, hol nem volt, igazán az operenciás tengeren tul forró éghajlat alatt volt egy nagy sziget, mely arról volt híres, hogy igen sok és igen nagy teknős békák hazája volt. A teknőczök általában nagyon falánk állatok, de ezek között volt különösen

egy, mely valamennyiöket fölülmulta s ezért atyafiai is csak a »Torkos«-nal nevezték. Abban az időben, mikor történetünk kezdődik, Torkos épen ötven éves volt, tehát a teknőczök közt, melyek igen sokáig élnek, még fiatal gavallérnak nézhették; erős is volt, meg szép is. A

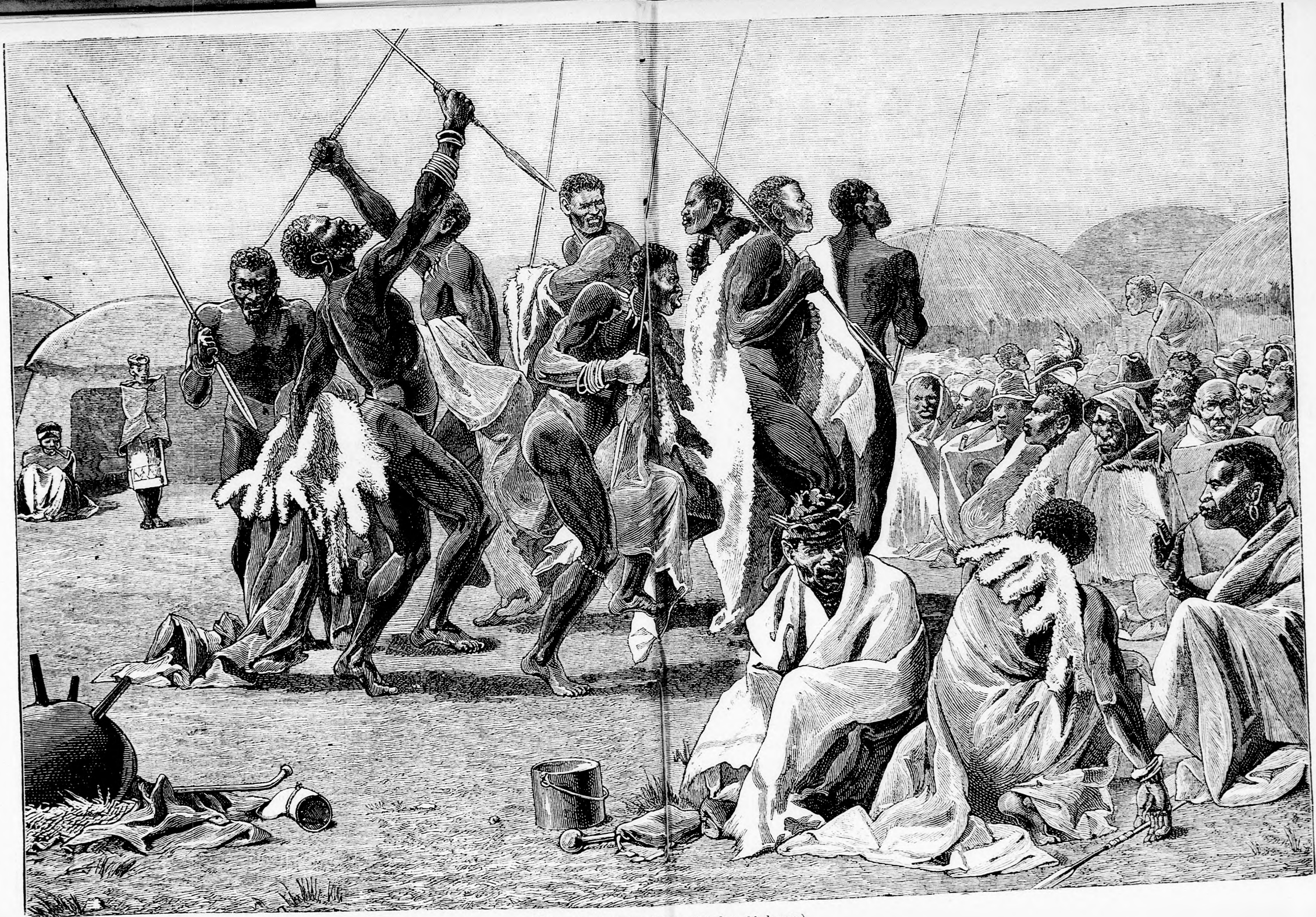

tanya, a hol élt, bővelkedett mindenféle jó elességgel és pompás ivóvízzel is, míg a lombos fák kellemes árnyékot nyújtottak a forró nap ellen; Torkos tehát boldogan élhetett. Nem volt más dolga, mint enni, inni, heverészni, már pedig a teknőcznek mi kell egyéb?

De Torkosnak mindez nem volt elég. Annyit evett, olyan potrohos lett, hogy már alig birt szuszogni és mégis még

több, még jobb csemegék után vágyott. Hallotta arra járó szarvasoktól, hogy a nagy sziget más részeiben még szebb helyek vannak, még pedig olyanok, hol teknőczök nem laknak. Milyen pompás volna ott élni és egyedül lakmározni háborittatlanul minden jóban! Addig-addig gondolkozott ezen, míg végre elhatározta hogy oda vándorol s elhagyja szülőhelyét, rokonait.

(Folytatása az 58. lapon.)

KAFFEREK HADITÁNZA. (Lásd a 30. lapon.)

(Folytatás az 55. laphoz.)

Nagy volt rokonainak, barátainak meglepetése, mikor tudokra adta szándékát. Mindenképen le akarták beszélni tervéről, kérték, ijesztgették, de Torkos, mint minden önző és makacs teremtes, csak annál inkább megmaradt szándékánál. Fölkapta vándorbotját, oldalára akasztotta a tarisznyát s gőgösen mondá:

— Ne fecsegjetekek hiába! Bánom is én, akár sajnálatok, akár nem. Mondtam, hogy gyek — és megyek is!

A rokonok, jó barátok neheztelve és elszomorodva távoztak, Torkos pedig utra kelt.

A teknőcz, még ha sovány is, csak nagyon lassan mászik előre; a mi Torkos barátunk pedig ugyancsak potrohos legény volt s a legnagyobb erőfeszítéssel sem birt tovább haladni napjában egy fél mértföldnél. Így tehát jó ideig tartott míg csak régi tanyája határából is kiért. Nem is volt szokva efféle fárasztó testgyakorlathoz, minden öt perczen megállt pihenni és holmi kövér füvecskén

legelészni. De azért makacsul megmaradt szándéka mellett és szépen lassacskán előre baktatott.

Negyednapra följutott egy domb tetejére, honnan egészen új, ismeretlen vidék tárult eléje. Nagy öröme nem igen telt ugyan az új vidékben, mert ez kopár, sziklás volt, csak itt-ott látszott valami sovány kóró, vagy tüskés növény, forrásnak pedig nyoma sem volt.

Sebaj; gondolá Torkos, a jó vidék bizonyosan ezen a kopár vidéken tul van. Ezen tehát át kell vergődni.

Elszántan neki indult s ismét több napig vándorolt. Ha megérkezett, rágta a sovány, keserü bogáncsot, melynek régi hazájában feléje sem nézett volna; de most örült, hogy csak ilyen is talált.

Amint így megdél, egyszerre

rémülten állt meg s minden ízében reszketve, behuzta fejét védő csontpajzsa alá. Borzasztó dolgot látott! Azt látta, amint egy atyafiára, egy nálánál kisebb teknőczre villámgyorsan csapott le egy saskeselyű, fölvitte karmai közt a magasba és onnan

hirtelen lebecsátotta egy szirtes helyre, úgy hogy a szerencsétlen kis teknőcz csontpánczélja izzé-porrá tört s ő maga szörnyet halt. Ekkor a keselyü, mely más-kép nem tud hozzáférni a tegnőcz husához, kényelmesen fölfalhatta zsákmányát.

Nemsokára tehát, hogy Torkos megijedt, úgy behuzta fejét, farkát pajzsa alá, hogy még csak a hegye sem látszott ki; órákig állt így nagy szepegésben és hal-kan sopánkodék:

— Oh jaj! mi-féle veszedelmes helyre jutottam! Hiszen itt nem lehetne megmaradni, még ha a leg-pompásabb csemegek kinálkoznának is! Jaj, jaj, mi lesz belőlem!

Sokáig rémül-dözött így, várva, mikor éri őt a veszedelem; de mikor jó idő mult minden baj nélkül, végre ovatosan kidugta fejét és nagy

öröme láta, hogy a veszedelmes ellenség már odább röpt, csak a szegény kis teknőcz összetört pánczélja mutatta a helyet, ahol lakmározott. Torkos tőle kitelhető gyorsasággal igyekezett menekülni e végzetes helyről s csak akkor állt meg, mikor nagy sietségében beleütődött egy épen szembe jövő öreg teknőczbe.

— No no, hová sietsz olyan nagyon? kérdé az öreg.

— Hogy ne sietnék! felelé Torkos még mindig szepegve. Hiszen ez valami zörnyü vidék! Épen most láttam, amint egy keselyü megölte és fölfalta egyik atyánkfiát. Azt tanácsolom, ne menj arra a vidékre.

— Bolond beszéd, fiatal barátom, szólt az öreg. A keselyü akárhol utolérhet, de nekünk nincs okunk félni, mert mi oly nagyok és nehezek vagyunk, hogy minket nem bir fölemelni, tehát meg sem ölhet.

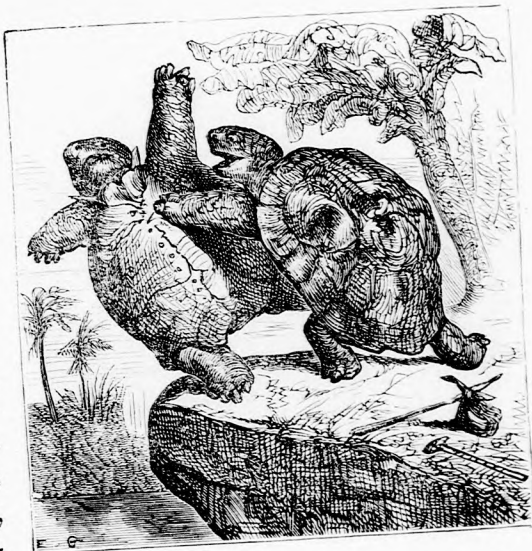
Ez a szomorú sors csak a kicsinyeket érheti. Kivált te egészen nyugodt lehetsz, amilyen kövér vagy!

— Igazán? No, már ezt szeretem. De most már azt is szeretném, ha megmondanád nekem, hol talállok itt valahol forrást... már egy hete nem ittam.

— Oh, van itt pompás forrásunk nem messze, ezen

a dombon tul. Én látogatóba akartam ugyan menni egyik barátomhoz... no de ez maradhat holnapra is, inkább elvezetlek a forráshoz, nehogy eltévedsz.

És a nyájas öreg megfordult s mindketten szépen lassacskán megindultak a forrás felé. Feljutottak a dombra s innen már valamivel szebb, termékenyebb tájra nyílt kilátás; de Torkos most nem ezt nézte, hanem azokat a vörösbőrü indi-

ánusokat, kik nem igen messze épen szembe jöttek. Azt már tudta, hogy ezek is veszedelmes ellenség hirtelen visszafordult tehát s anélkül, hogy társának valamit szolt volna, elrejtőzött egy sűrű bokorban.

A jó öreg teknőcz eleinte nem értette a dolgot, — de néhány percz mulva aztán annál jobban érthette. Az indiánok amint odaértek, rögtön körülfogták és hátára fordították, úgy hogy nem tudott mozdulni.

— Épen jó lesz ebédre, szolt az egyik és kést vont elő.

— Az ám, szolt a másik. De elébb nézzük meg, kövér és fiatal-é? Mert ha öreg, akkor nem kell. Találunk itt jobbat is, van elég.

Ezzel fogta a kést és nagy darabon végig hasította a teknős bőrét.

— Oh, ez már nagyon vén, kemény volna a husa, szolt aztán Hadd éljen!

Ezzel a szegény öreget talpra állították és odább mentek. Mikor már messze voltak, Torkos előbujt rejtekéből és megsebesített barátjához menve, roppantul sajnálkozott szerencsétlensége fölött. De az öreg nem volt többé olyan nyájas, hanem megvetőleg mondá:

— Nincs szükségem sajnálkozásra. Többet ért volna, ha annak idején figyel-

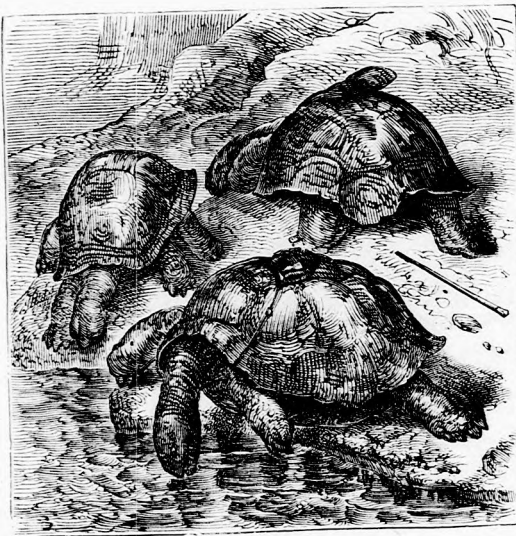
meztetsz a veszélyre és nem csupán magadra gondolsz. Mehetsz magad tovább, én nem kísérek.

Az önző Torkos ezzel most nem törődött, mert a domb tetejéről már látta messziről a forrást. Utnak indult tehát egészen meglegedve magával, hogy a veszedelmet oly ügyesen kikerülte.

Amint lassacskán ment, mendegélt, egyszerre észrevett az út közepében egy pompás bogyós növényt.

— Ez nagyon jó lesz! Mielőtt innánk, illik enni is.

De amint közeledett, nagy bossúságára észrevette, hogy egy másik teknőcz már ott van és jóízűen lakmározik. Az igaz, hogy jutott volna elég kettejüknek is, de a falánk Torkos nem erre gondolt, hanem csak arra, hogy az a másik

megeszi előle a jó csemegét.

— Oh, a gézengúz, a tolvaj, a rabló! kiáltá dühösen. Megeszi az ebédemet! Megállj csak, majd adok én neked!

Kissé megállt, hogy kifőzze hadi tervét. Látta, hogy a növény meredek hely szélén áll s erre alapította gonosz tervét. Ovatosan odalopózott s amint a másik teknőcz gyanutlanul fölágaskodott a bogyók után, Torkos hirtelen nekiiramodott és egész erejéből meglökte, úgy

hogy a megtámadott hanyatt zuhant, le a meredeken.

Történt-e valami baja, agyonütötte magát, azzal Torkos csöppet sem törődött, hanem nekifogott az evésnek és evett, míg csak belefért. Azután nagyot pihent, aludt is és végre megint folytatta utját a forrás felé. Csakhamar meggyőződött, hogy jó uton jár, mert találkozott más teknőczökkel, kik a forrástól jöttek, vagy éppen oda igyekeztek és szívesen maguk közé fogadták a vendéget. Meg is érkeztek szerencsésen a forráshoz és ott aztán kedvökre olthatták szomjukat. Torkos elhatározta, hogy itt néhány napig megpihen és majd csak később folytatja vándorlását.

A forrás körül mindig sok teknőcz tanyázott, sokan állandóan itt is laktak, mert itt több és jobb eleséget találhattak. De a legjobb is, amit Torkos itt talált, silány volt ahhoz képest, amihez régi hazájában szokva volt. Sajnálkozva gondolt régi jó lakomáira, de macacssága nem engedte, hogy visszatérjen.

— Sebaj, ha néhány napig kissé rosszabbul élek is, gondolá magában. Majd eljutok én arra a szép vidékre, ahol egymagam leszek, nem kell senkivel megosztanom a jó falatokat.

E gondolattal este lefeküdt egy bokor alá és oly jóízűen aludt, mintha egészen rendben volna a lelkiismerete. Másnap azonban, mikor a forráshoz ment, kellemetlen meglepetés várt rá. Egy új csapat teknőcz érkezett oda és két beteget hozott magával. A két beteg pedig nem volt más, mint a jó öreg, kit Torkos oly csunyán cserben hagyott a veszélyben, a másik pedig az, akit oly gonoszul letaszított a magasból. Ezek is

mindjárt ráismeretek Torkosra s az egybegyült társaságnak elmondták a történeteket.

— Ez borzasztó gonoszság! kiáltottak mindnyájan.

— Kedves barátom és atyámfiái, szólott egy öreg teknőcz, tartsunk ítéletet a bűnös fölött. Mire ítéljük?

Sokan sokfélét indítványoztak és végre azt határozták, hogy Torkost felfordítják a hátára, hogy ne tudjon mozdulni és falánkságáért azzal bünhődjék, hogy éhen hal. Ennek hallatára Torkos majd holtra ijedt s nem látván más menekülést, futni kezdett. De csakhamar utólérték, megcsipték és csakugyan felfordították a hátára. Hiába kapálózott lábaival a levegőben, hiába kért, szitkozódott, bírái kérlelhetetlenek voltak és még nevettek lehetetlen vergődé-

sén. Mikor aztán beleuntak, ott hagyták magára.

Most már keservesen megbánta Torkos, hogy elhagyta kényelmes és biztos hazáját. Menekülésre nem lehetett semmi reménye, mert a környékbeli atyafiak most már mind tudták gonoszságát és bizonyosan egyik sem fog rajta megkönyörülni. Itt kell tehát nyomorultan elvesznie.

Már besötétedett s Torkos kétségbeesetten hevert ott, midőn egyszerre lépteket hall közeledni. Nem sokára ott állt mellette az a jó öreg teknőcz, kivel tegnap oly csunyán bánt. Az öreg komoly hangon megszólalt:

— Gonosz tetteket vittél végbe, az igaz, de én nem kívánom halálodat. Társaim elítéltek, de én megbocsátok neked. Kapaszkodjál belém és állj talpra, aztán menekülj isten hírével haza.

Torkos belekapaszkodott az öregbe és nemsokára ismét szerencsésen talpon állott.

Már most szeretném azt mondani, hogy Torkos megköszönte a jó öreg nagylelkűségét és megjavulva haza tért. De hát, nagyon sajnálom bár, nem úgy történt, mert aki gonosz és önző, azt meg nem hatja a nagylelkű jótett sem. Az öreg, miután Torkost talpra állította, így szólt hozzá:

— És most azt tanácsolom, fordulj erre balra, itt találsz forrást is és leghamarább eljutsz haza.

— Ugyan ne fecsegy nekem, felelé Torkos durván. Jobb lesz, ha eltakarodol hogy ne is lássalak . . . eleget szenvedtem miattad.

Az öreg szomoruan nézett végig a megátalkodott ifjun, aztán távozott; Torkos pedig rövid okoskodás után azt határozta, hogy a sötétség védelme alatt a forráshoz lopózik s tele issza magát, hogy több napig is kibirhassa, ha épen nem találna forrást; aztán csak azért is jobbra fordult és nem megy haza, hanem folytatja megkezdett vándorlását.

Ugy is tett. És másnap már messze volt a várostól, oly helyen, hol egészen biztosságban hitte magát. Pedig itt várt reá a végső veszedelem.

Történt ugyanis, hogy az indiánusok közül, akikkel azelőtt találkozott volt, egyik hátra maradt mert valami vadat látott, melyet el akart ejteni. De amint a vad után sietett, elcsuszott és kifíczamította lábát. Fájdalma oly nagy volt, hogy eszméletét veszítette s mikor végre magához tért, lába meg volt dagadva, nem birt rá állani. Ott kellett feküdni betegen az izzó forró napon; egy korty viz nélkül! Iszonyuan szenvedett s nem lehetett reménye segítségre, mert társai csak harmadnap készültek ide visszatérni.

Már második nap feküdt így a szegény ember, nyelve a nagy szomjtól torkához ragadt, ereje mindinkább fogyot, — midőn egyszerre öröm lepte el arcát: egy nagy teknőcz, nem látva a bokor mellett fekvő embert, egyenesen arra tartott. Ez a mi Torkosunk volt. Mikor már egészen közel volt, a beteg, összeszedve minden erejét megragadta kését és megölte a teknőczöt.

Mért ölte meg? Mert az indiánusok tudják, hogy a teknőcz, ha vándorlásra indul, telessza magát s gyomrában több

napig s
épen e
szegény
hoz jut
szatért

E
kos sor
és há
bűnhö

Szám
m
mindj
kivált
szekr

tanár
kapot
talra

dék

apács
dolgo
kedv
szám

mind
épen

de u
tott,
érze
akar
Kez
hog
hát
kis

ház
tud
gép

napig sok víz van, még pedig, ha nem is épen egészen tiszta izü, de megiható. A szegény beteg tehát ily módon üdítő italhoz jutott és bevárhatta, míg társai viszatértek és segítettek rajta.

Ez lett a telhetetlen és gonosz Torkos sorsa. Nem sajnálta senki, mert önzése és háladatlansága által megérdemelte a bűnhődést, mely utólérte.

KOTORÁSZÓ PALIKA.

(Képpel a czimlapon.)

SZÁZSZOR intette mama is, apa is, de mind hiába; amit Palika meglátott, mindjárt kezébe fogta, forgatta, kutatta s kivált ha szülei nem látták, fiókokban, szekrényekben mindent összekotorászott.

Egy napon látta, hogy apácska, aki tanár volt, egy furcsa valami tárgyat kapott, melyet dolgozó szobájában az asztalra helyezett.

— Ejnye, ugyan mi lehet ez? tűnődék Palika. Ilyet még soha sem láttam.

Mindjárt délután megleste, mikor apácska sétálni ment. Beosont az apa dolgozó szobájába, fölmászott a székre s kedvére bámulhatta azt a furcsa szerzőt.

— Ni, két sodrony függ le róla s mindegyiknek végén fogó van. Talán épen muzsikálni fog, ha megfogom.

Két kezébe markolta a két fogót, — de ugyan-e pillanatban rémülten fölsikoltott, mert borzasztó szurást, rángatást érzett kezében és egész testében. El akarta eresztetni a fogókat, de nem tudta! Kezei hozzájok ragadtak, oly görcsösen, hogy mozdítani sem tudta ujjait, — mert hát ez a szerszám nem volt más, mint egy kis villanygép.

Kétségbeesett jajgatására az egész ház összefutott, de segíteni senki sem tudott rajta, mert senki sem értett a kis géphez. Szégyenkezve kellett a fájdalmat

tűrnie, míg végre az apa hazaérkezett, a villanyfolyamot elzárta s így Palikát a kellemetlen helyzetből kiszabadította.

Nem is kotorászott többé aztán soha sem.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül ujabbán még adakoztak:

Pamlényi Ilona és Mariska gyűjtése 5 ft. (ehhez járultak: Pamlényi Ilona és Mariska, Pamlényi László és neje szül. Gaál Janka, Dobrovay Lajos 1—1 ft., összesen 5 ft.); ehhez hozzáadva a »Kis Lap« XVI. köt. 26-ik számában kimutatott 537 ftot, tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése összesen 542 ftot, 3 db. aranyat és egy magyar huszást.

Ez adományokat rendeltetésök helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívü kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 1-ső számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Csokor.“

Helyesen fejtették meg: Köllner K., Györy Tibor, Bálint Lajos, Siska Erzsike és Károly, Kiss Iván, Buday Emma, Reviczky Mariska, Lipthay Béla, Szentirmay Béla, Stammer Mariska, Pribenszky Ilonka és Rózika, Steinitzer Iván, Stern Sándor, Pollák Rebeka, Hugó és Béla, Duchon Irma és Beatrix, Leustách Emilia, b. Gudenus Arthur, Szily Margit, Csávósy Melanie, Scheidl Károly, Weisz Hugó, Dienes Lenke, Leipziger Margit és Ilona, Bogvay Leontin, Dienes Gábor és Károly, Skriba Ilona, Széles Ilona, Holub Ilona, Rézler Alice, Lichtmann Mór, Schober Gizella és Irén.

A »KIS LAP« XVII. köt. 1-ső számában közölt képrejtvény megfejtése:

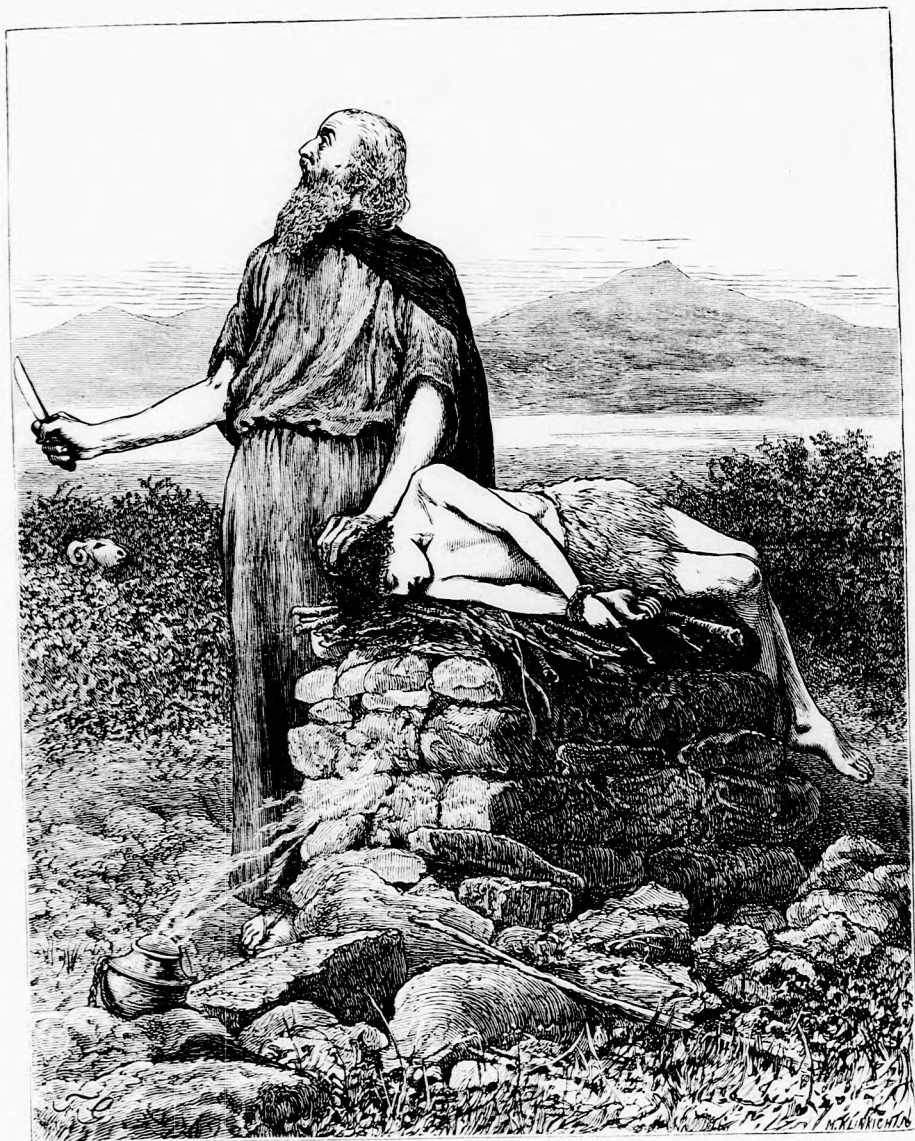
„A fü között sok csiga van.“

Helyesen fejtették meg: Szentirmay Béla, Balogh Endre, Weisz Milike, Lipthay Béla (részben), Reviczky Mariska (részben), Leustách Emilia, Bogvay Leontin, Skriba Ilona, Széles Ilona, Gaál Sándor.

A »KIS LAP« XVI. köt. 26-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még

beküldték : Szily Margit, Rózsa Félix, Győry Tibor, Börzsöny Klémike, Walter Teréz, Vilma és István, Práff Margit, Poszvek Olga és Nándor, Szentirmay Béla, Roxer Terézia, Kézmárszky

Marianna és Eszti, Pollák Rebeka, Hugó és Béla, Leustách Emilia, Csavosy Melanie, Dienes Lenke, Rézler Alice, Ribianszky Honka és Kálmán, Jeszenszky Feri, Győry Tibor.

FÖLADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL. *Írjátok meg, mit ábrázol e kép?* F. b.

Felölős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. **Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.**